

*Hồi thứ Hai Mười Một***Đã Què Chân Lại Gặp Công Sai**

*L*ão gia nhân kia lộ vẻ mừng vui nói:

– Tệ chủ nhân đã tới kìa! Các hạ nói chuyện với hai vị đó.

Tên đầu lãnh bọn ngư phủ biến sắc hỏi:

– Có phải Linh Kiếm song hiệp không?

Nét mặt hấn biến đổi thành cao ngạo nói tiếp:

– Linh Kiếm song hiệp thì đã ra sao? Bọn họ đến bên sông Trường Giang này mà diệu võ dương oai là không được đâu...

Hấn chưa dứt lời, hai người kỵ mã đã lao tới nơi.

Trước mắt Dịch Vân bỗng sáng lòa. Hai con ngựa một trắng một vàng đều là thần tuấn cao lớn, yên cương rực rỡ.

Người cỡi trên lưng ngựa vàng là một thanh niên nam tử lối 25, 26 tuổi, mình mặc áo vàng, thân hình cao mà gầy.

Người cỡi ngựa trắng là một thiếu nữ, vào trạc trên dưới hai chục tuổi. Nàng mặc áo trắng nôm nốp. Vai bên trái đeo một bông hoa hồng lớn bằng nhiều điều. Nước da hơi đen nhưng tướng mạo rất xinh đẹp.

Cả hai người lưng đeo trường kiếm, tay cầm roi ngựa.

Hai con ngựa vừa cao vừa dài. Con vàng cũng như con trắng, toàn thân không lẫn một sợi lông khác màu sắc.

Vành nhạc đeo trên cổ ngựa vàng bằng hoàng kim vàng rực. Vành nhạc của ngựa trắng đúc bằng bạch ngân trắng toát.

Đầu ngựa không ngớt lắc lư. Nhạc vàng bật lên tiếng loảng xoảng. Nhạc bạc phát ra thanh âm leng keng. Thanh âm hai vành nhạc khác nhau mỗi thứ một vẻ mà đều rất lọt tai.

Trông toàn thể thì người đẹp ngựa hay. Suốt đời Dịch Vân chưa từng gặp nhân vật nào tề chỉnh và sang trọng như hai người này. Chàng không khỏi khen thầm trong bụng:

– Thật là phong lưu rất mực!

Chàng thanh niên nhìn lão già hỏi:

– Thủy Phúc! Có tìm được cá chép không? Sao còn ở đây làm chi?

Lão gia nhân kia tên gọi Thủy Phúc đáp:

– Uông thiếu gia! Lão nô kiếm được một đôi Kim sắc lý ngư, nhưng... nhưng bọn họ đã không chịu bán lại còn động thủ đánh người.

Thanh niên ngó xuống đất thấy giỏ cá cắm mũi cương tiêu liền hỏi:

– Chà chà! Ai đã phóng mũi ám khí cực độc này?

Y vung roi ngựa một cái cho đầu roi quán lấy mũi cương tiêu rồi giật lên.

Thanh niên nhìn thiếu nữ nói:

– Sanh muội! Sanh muội hãy coi đây. Đúng là Yết vĩ tiêu, hễ đụng vào máu là sưng lên.

Thiếu nữ ngó mũi tiêu đồng dặc hỏi:

– Ai đã sử dụng mũi tiêu này? Nói mau đi!

Thanh âm nàng vừa trong trẻo vừa vang dội.

Tên đầu lĩnh bọn ngư phủ cười lạt, tay nắm đốc đao trên lưng, đáp:

– Mấy năm nay Linh Kiếm song hiệp nổi danh trên chốn giang hồ. Thiết Vong Bang trên sông Trường Giang khi nào lại không biết? Nhưng các vị tới đây để khinh khi bọn ta, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Giọng nói của hắn vừa cứng vừa mềm, hiển nhiên không tỏ ra khiếp nhược mà cũng chẳng muốn gây mối tranh chấp với Linh Kiếm song hiệp.

Thiếu nữ nói:

– Thứ Yết vĩ tiêu này làm cho người ta thủng tim nát thịt, cực kỳ tàn độc! Gia phụ đã nói không ai được dùng đến nó. Chẳng lẽ các hạ lại không biết? May mà các hạ không dùng nó để bắn người, chỉ bắn vào cái giỏ để luyện tập thì cũng chẳng sao.

Thủy Phúc nói:

– Thưa tiểu thư! Không phải đâu. Người này phóng độc tiêu bắn lão nô. May nhờ tiểu sư phụ đây với lấy giỏ cá liệng ra mới ngăn chặn được. Nếu không thì lão nô đã uống mạng rồi.

Lão vừa nói vừa trở vào Địch Vân.

Địch Vân ngấm ngấm khó chịu tự hỏi:

– Sao lại một người kêu ta bằng tiểu sư phụ, một kẻ mắng ta là tên tiểu tặc trọc đầu. Ta có làm sư bao giờ đâu?

Thiếu nữ nhìn Địch Vân lẩm bầm gật đầu mỉm cười tỏ ý cảm ơn.

Địch Vân thấy nụ cười của nàng tươi như hoa nở càng xinh đẹp bội phần. Bất giác mặt chàng nóng bừng, rất lấy làm hổ thẹn.

Chàng thanh niên nghe Thủy Phúc nói vậy, lập tức sa sầm nét mặt tựa hồ bao phủ một làn sương dầy đặc, nhìn tên đầu lĩnh bọn ngư phủ hỏi:

– Có đúng thế không?

Chàng không chờ đối phương trả lời, vung roi ngựa một cái.

Mũi cương tiêu quấn ở đầu roi bay ra rít lên vù vù rồi cắm phập vào thân cây liễu cách đó mười mấy trượng. Thủ kinh mãnh liệt khiến cho người ta phải kinh hãi.

Tên đầu lĩnh bọn ngư phủ dở giọng cứng cỏi hỏi:

– Làm gì mà ngang tàng thế?

Thanh niên công tử quát:

– Ta ngang tàng thì đã sao?

Y vung roi ngựa quát xuống đầu đối phương.

Tên đầu lĩnh bọn ngư phủ hươi đao lên gạt. Không ngờ cây roi ngựa của công tử kia đột nhiên đưa chên chéch xuống quét mặt đất. Chiêu số cực kỳ biến ảo, lại thần tốc phi thường, tập kích hạ bàn của đối phương.

Tên đầu lĩnh vội nhảy vọt lên tránh khỏi.

Cây roi ngựa của công tử khác nào vật sống động lại bật lên quấn lấy chân phải đối phương.

Chàng công tử lại điểm đầu ngón chân vào bụng ngựa.

Con ngựa vàng lập tức vọt qua mé hữu.

Tên đầu lĩnh bọn Ngư phủ rất cao thâm về công phu hạ bàn. Giả tử chàng công tử dùng roi ngựa quấn được chân hắn, chưa chắc đã hất té hắn được.

Không ngờ chàng lại dẫn dụ cho hắn nhảy lên không trước, khiến hắn mất căn bản rồi dùng roi quấn chân.

Con ngựa vàng nhảy vọt đi có sức nặng ngàn cân. Tên đầu lĩnh khí lực có mạnh đến đâu cũng không chịu nổi. Người hắn bị ngựa lôi tung lên không bay đi.

Bọn ngư phủ lớn tiếng hô hoán. Bảy, tám tên vọt đi theo để cứu viện.

Con ngựa vàng lao đi mấy trượng làm cho cây roi ngựa cong veo như cánh cung.

Chàng thanh niên công tử tiện đà hất một cái. Tên đầu lĩnh người vọt lên không khác nào đăng vân giá vụ bay đi.

Tên đầu lĩnh mình mang tuyệt kỹ mà không sao phát huy được. Người hắn không thể tự chủ để cho bay ra phía lòng sông.

Những người đứng trên bờ kinh hãi la ó om sòm.

Bỗng nghe đánh “Bôm” một tiếng. Tia nước bắn lên tung tóe. Tên đầu lĩnh rớt xuống lòng sông rồi chìm xuống đáy nước chẳng thấy tông tích đâu nữa.

Thiếu nữ vỗ tay cười rộ. Nàng vung roi ngựa vào đám ngư phủ quát tứ tung.

Bọn ngư phủ bị đánh thất điên bát đảo, trốn chạy tán loạn.

Giỏ cá, lưới cá ngổn ngang dưới đất. Tôm cá tươi bò lổn ngổn, giấy đèn đánh khắp chỗ.

Tên đầu lãnh bọn ngư phủ suốt đời sinh hoạt ở bến sông, nghề bơi lội rất tinh thực. Hắn thò đầu lên mặt nước nhìn thấy mình đã rơi xuống hạ lưu xa mấy chục trượng rồi. Hắn ở dưới sông ngoác miệng ra mà thóa mạ bằng những lời thô tục, nhưng không dám lên bờ đánh đấm nữa.

Thủy Phúc xách cái giỏ có đựng Kim sắc lý ngư mở ra coi rồi hoan hỷ nói:

– Xin công tử coi đây! Đôi cá chép này vảy vàng mồm đỏ mà béo mập, thật là hiếm có!

Chàng thanh niên bảo lão:

– Lão cấp tốc đưa về khách điểm để Hoa đại gia ứng dụng cứu người.

Thủy Phúc đáp:

– Dạ!

Rồi chạy đến trước mặt Dịch Vân khom lưng nói:

– Đa tạ tiểu sư phụ đã gia ân cứu mạng, không hiểu pháp danh của tiểu sư phụ là gì?

Dịch Vân nghe lão xưng hô một điều tiểu sư phụ, hai điều tiểu sư phụ mà phát ớn. Trong lúc nhất thời chàng không thốt nên lời.

Thanh niên công tử lại giục:

– Đi lẹ lên! Đi lẹ lên! Không thể chần chờ được.

Thủy Phúc dạ một tiếng rồi không kịp chờ Dịch Vân trả lời, cất bước chạy ngay.

Dịch Vân thấy cặp nam nữ thanh niên nhân phẩm tuấn nhã, võ nghệ cao cường, trong lòng không ngớt khen thầm, có ý muốn giao kết.

Nhưng chàng không thấy đối phương xuống ngựa mà thỉnh giáo tên họ e rằng có điều bất tiện.

Chàng đang do dự thì công tử kia móc trong bọc ra một đĩnh vàng nói:

– Tiểu sư phụ! Đa tạ tiểu sư phụ đã cứu mạng cho gia nhân của bọn tại hạ. Đĩnh vàng này xin để sư phụ mua dầu hương cúng Phật.

Y nói rồi khế liệng đĩnh vàng về phía Dịch Vân.

Dịch Vân đưa tay trái ra đón lấy nhưng liệng trả lại, đáp:

– Bất tất phải thế. Tại hạ xin nhị vị cho biết tôn tính đại danh.

Thanh niên công tử thấy thủ pháp đón tiếp đĩnh vàng rồi liệng trả lại hiển nhiên là người có võ công. Y không chờ đĩnh vàng bay đến trước mặt, đã vung roi

ngựa quần lấy. Y hỏi:

– Sư phụ là người trong võ lâm, hẳn đã nghe tiểu danh của Linh Kiếm song hiệp?

Địch Vân thấy đối phương rung động roi ngựa quần đĩnh vàng tung lên tung xuống, cử chỉ rất thần tình lại có vẻ khinh bạc liền đáp:

– Vừa rồi tại hạ đã nghe tên đầu lãnh bọn ngư phủ xưng hô nhị vị là Linh Kiếm song hiệp, nhưng chưa hiểu cao tính đại danh.

Thanh niên có ý không bằng lòng nghĩ bụng:

– Người đã biết bọn ta là Linh Kiếm song hiệp sao lại không biết tên họ ta?

Miệng y chỉ “Ồ” một tiếng chứ không đáp lại.

Giữa lúc ấy, ngọn gió sông thổi tới lật tà áo tăng bào của Địch Vân.

Thiếu nữ la lên một tiếng kinh ngạc rồi ấp úng nói:

– Gã... gã là... Huyết đao ác tăng... ở phe Mật Tông bên Tây Tạng.

Thanh niên đẩy vẻ phẫn nộ, quát:

– Đúng rồi! Hừ! Cút đi!

Địch Vân rất lấy làm kỳ, miệng ấp úng:

– Tại hạ... tại hạ...

Chàng vừa nói vừa tiến gần lại một bước đến trước mặt thiếu nữ, hỏi:

– Cô nương bảo sao?

Thiếu nữ lộ vẻ vừa kinh hãi vừa tức giận, sắc giọng:

– Người... người đừng đến gần ta. Bước ngay!

Địch Vân ngơ ngác hỏi:

– Sao?

Chàng vẫn cất bước tiến gần lại:

Thiếu nữ giơ roi ngựa lên quất xuống.

Địch Vân không ngờ nàng vừa nói đã đánh liền, vội quay đầu toan tránh nhưng không kịp nữa.

Chát một tiếng vang lên. Roi ngựa đánh trúng vào mặt Địch Vân từ góc trán bên trái qua sống mũi đưa tới má bên phải. Roi đòn rất trầm trọng.

Địch Vân vừa kinh ngạc vừa tức giận, ấp úng hỏi:

– Sao cô nương... lại đánh ta?

Chàng thấy thiếu nữ vung roi lên đánh nữa, vươn tay ra toan đoạt roi ngựa.

Không ngờ tiên pháp của thiếu nữ biến ảo khôn lường. Chàng vừa đưa tay mặt ra, cây roi đã quần lấy cổ chàng.

Tiếp theo Dịch Vân lại cảm thấy sau lưng đau nhói lên. Chàng bị thanh niên công tử ngồi trên yên ngựa vùng chân đá trúng.

Dịch Vân chân đứng không vững ngã chúi về phía trước.

Chàng công tử kia giục ngựa chạy tới muốn cho vó ngựa dẫm lên mình Dịch Vân.

Dịch Vân hoang mang vội lăn ra ngoài. Trong lúc hôn mê bối rối bỗng nghe tiếng nhạc ngựa leng keng vang lên, một chân ngựa trắng đang bước xuống ngực chàng.

Dịch Vân không kịp nghĩ gì nữa. Chàng biết vó ngựa mà dẫm trúng ngực là không toàn tánh mạng, liền co người lại.

Bỗng nghe một tiếng “Rắc, rắc”, chàng không hiểu bị gãy chỗ nào. Mắt nẩy đom đóm rồi té xỉu.

Khi thần trí dần dần tỉnh lại, Dịch Vân không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Chàng mê man chống tay xuống muốn ngồi nhồm dậy thì cảm thấy mé lưng bên trái đau kịch liệt cơ hồ lại muốn ngất đi.

Tiếp theo Dịch Vân ọe một tiếng, thổ ra búng máu tươi.

Chàng từ từ quay đầu nhìn đến chân trái thì thấy ống quần nhuộm đầy máu tươi. Một ống chân cong về phía trước.

Ban đầu chàng lấy làm kỳ tự hỏi:

– Sao cái chân này lại biến thành hình như vậy?

Sau chàng mới biết vị cô nương đó đã tung ngựa cho chân dẫm gãy đùi mình.

Dịch Vân toàn thân bất lực. Trên đùi và sau lưng đau đớn cơ hồ chịu không nổi. Trong lúc nhất thời, bao nhiêu chán nản và tuyệt vọng lại nẩy ra trong đầu óc, chàng lẩm bẩm:

– Ta chẳng sống làm chi? Cứ nằm thẳng cẳng ở đây rồi chết lẹ đi còn sung sướng hơn.

Chàng cũng không rên rỉ nữa, chỉ mong chóng chết.

Nhưng chết đâu phải chuyện dễ dàng, thậm chí muốn ngất đi cũng không được.

Trong đầu óc chàng quanh đi quẩn lại câu hỏi:

– Tại sao ta lại không chết? Tại sao ta lại không chết?

Hồi lâu, lâu lắm, chàng mới nghĩ lại biến diễn vừa xảy ra, miệng lẩm bẩm:

– Giữa ta và hai người đó chẳng thù oán gì, ta lại không đắc tội với họ, mà đang nói chuyện tử tế, tại sao đột nhiên đối phương hạ độc thủ?

Chàng vắt óc nghĩ mãi mà không ra được chút đầu mối nào. Bất giác chàng

lắc đầu than thầm:

– Ta thật là ngu xuẩn! Giả tử Đinh đại ca còn sống thì dù y không thể giúp ta, nhưng cũng giải thích được đạo lý trong vụ này.

Nhớ tới Đinh Điển, Dịch Vân lại lẩm bẩm:

– Ta đã nhận lời với Đinh đại ca đem y hợp táng cùng Lăng tiểu thư. Ta chưa thỏa mãn tâm nguyện cho đại ca thì bất luận gặp trường hợp nào cũng không nên chết.

Chàng đưa tay sờ sau lưng phát giác ra gói cốt hời của Đinh Điển vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị đá rách, trong lòng được an ủi một phần.

Dịch Vân gắng gượng ngồi dậy, bỗng thấy lợm giọng, máu tươi lại muốn trào ra.

Chàng biết mỗi lần thổ huyết là người suy nhược thêm một phần. Chàng ráng vận khí đè máu xuống, nhưng miệng thấy mùi mặn phải há ra cho máu tươi hộc xuống đất.

Đau đớn nhất là chỗ chân gãy, chàng tưởng chừng mấy trăm mũi đao nhỏ không ngớt đâm chém vào chân mình, nhưng chàng vừa lăn vừa bò cũng lần được tới bóng dương liễu. Chàng tự nhủ:

– Ta không thể chết mà phải sống. Đã muốn sống là phải tìm đồ ăn uống.

Chàng thấy những tôm cá trên mặt đất đã dừng lại không động đậy thì đủ biết chúng chết từ lâu rồi. Chàng chẳng quản đồ sống hay đồ chín, mùi thơm hay mùi ươn, chụp mấy con tôm nhét vào miệng nhai nghiền ngấu.

Rồi chàng lại nghĩ:

– Trước hết là phải tiếp cái chân gãy rồi mới rời khỏi nơi đây được.

Dịch Vân đảo mắt nhìn quanh thấy bọn ngư phủ bỏ lại những đồ vật rải rác mỗi nơi một thứ. Chàng liền lê đi lấy một cái mái chèo ngắn, lại lượm một tấm lưới cá.

Trước hết chàng từ từ xé lưới cá thành từng mảnh. Đoạn chàng đặt mái chèo bên chỗ chân gãy, dùng những mảnh lưới buộc lại.

Dịch Vân tiếp chân đến hơn nửa giờ chưa xong, chàng ngồi nghỉ một lúc. Thỉnh thoảng nổi cơn đau cơ hồ ngắt đi. Chàng nhắm mắt thở hồng hộc, chờ khí lực phục hồi lại động thủ tiếp chân.

Dịch Vân buộc xong chỗ chân gãy, mặt trời đã lên đến đầu đỉnh.

Chàng nghĩ thầm:

– Chỗ chân gãy này muốn điều dưỡng cho lành, ít ra phải mất vài tháng những biết đến đâu điều dưỡng cho được?

Chàng liếc nhìn xuống bờ sông thấy một dãy thuyền đánh cá bỏ đó, bất giác

động tâm tự nhủ:

– Ta cứ ở dưới thuyền không đi đâu là được.

Nhưng chàng sợ bọn ngư phủ kia quay trở lại là gặp tai nạn. Tuy chàng đau đớn mỗi một đến sức cùng lực kiệt cũng không dám dừng lại nghỉ ngơi, tiếp tục bò ra bờ sông, lê xuống thuyền. Chàng cởi dây cột, cầm mái chèo khuấy nước cho thuyền từ từ ra giữa sông.

Địch Vân cúi đầu xuống bỗng ngó thấy một góc áo tăng bào lật lắn trong ra để lộ hình đoản đao nhuộm máu hồng thêu bằng chỉ đỏ.

Đầu thanh đao có ba giọt máu tươi cũng thêu bằng chỉ đỏ. Hình trạng thanh huyết đao rất linh động trông mà phát sợ.

Chàng chợt tỉnh ngộ la thầm:

– À phải rồi! Đây là áo tăng bào của ác tăng Bảo Tượng. Hai người lúc này tưởng ta cùng một phe với ác tăng.

Chàng đưa tay sờ cái đầu trục lốc.

Bây giờ chàng mới biết tại sao lão gia nhân cứ xưng hô chàng bằng tiểu sư phụ và bọn ngư phủ ở Thiết Võng Bang trên sông Trường Giang cũng thóa mạ chàng là tiểu tặc trục đầu. Té ra chàng đã cải trang làm sư mà chính chàng cũng không tự biết.

Địch Vân lại lẩm bẩm:

– Góc áo ta lật lắn trái ra, cô nương ngó thấy rồi bảo ta là Huyết đao ác tăng gì đó ở phái Mật Tông bên Tây Tạng. Hình dạng thanh huyết đao này đã hung dữ thì những nhà sư ở phái đó nhất định đều là người làm mọi điều tàn ác. Cứ coi một Bảo Tượng cũng đủ biết rồi.

Địch Vân đang bi phẫn đến cực điểm, chàng chợt hiểu nguyên nhân nội vụ, lập tức bao nhiêu ý nghĩ thù nghịch Linh Kiếm song hiệp đều tiêu tan hết. Không những thế, chàng nghĩ tới cặp nam nữ thanh niên ghét kẻ ác như cừu thù thì đúng là hảo nhân không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng chàng cho hai nhân vật đó võ công cao cường, phong tư tuấn nhã, chàng có giải thích minh bạch chỗ hiểu lầm cũng không đáng kết bạn với họ.

Địch Vân bơi thuyền đi được mười mấy dặm, bỗng ngó thấy trên bờ có một tiểu thị trấn. Chàng ở đằng xa nhìn bóng người đi lại rất náo nhiệt, bất giác bụng bảo dạ:

– Ta còn khoác cái áo nhà sư này vào mình là còn nhiều tai họa, phải đổi sớm đi là hơn.

Chàng liền chèo thuyền vào bờ, chống mái chèo xuống đất gượng tập tễnh đi lên.

Người qua lại trong thị trấn thấy nhà sư trẻ tuổi què một chân máu me đầy

mình đều liếc mắt nhìn, lộ vẻ kinh nghi.

Đối với thái độ lạnh nhạt nghi kỵ của người đời, Dịch Vân mấy năm nay đã chịu quen rồi nên chàng cũng chẳng buồn để ý.

Dịch Vân chậm chạp đi trên đường phố thấy một tiệm bán áo cũ liền vào mua một tấm trường bào, một áo ngắn, và một cái quần.

Bây giờ đến giai đoạn thay áo. Đáng lý phải cởi áo tăng bào ra, nhưng chàng tưởng đến mình trần trùng trục ở ngoài đường phố là điều bất tiện, liền cứ để nguyên, mặc áo bào xanh ra ngoài.

Dịch Vân lại mua tấm mũ chiên đội để che cái đầu trọc lóc. Đoạn chàng vào tiệm cơm ở mé tây một một bữa ăn cho khỏi đói.

Chàng vừa ngồi xuống ghế, kiệt lực cơ hồ ngất đi, lại thổ ra hai búng máu tươi.

Nhà quán dọn cơm canh có một bát cá nấu đậu và một đĩa thịt xào.

Dịch Vân ngửi thấy mùi cá thịt thơm tho liền phấn khởi tinh thần. Chàng cầm đũa và cơm rồi gắp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Bỗng nghe góc tây bắc có tiếng nhạc ngựa choang choảng, leng keng vang lên.

Dịch Vân đang ngậm miếng thịt trong miệng vội nuốt xuống.

Trống ngực đánh thành thành, chàng lảo bầm:

– Linh Kiếm song hiệp lại tới đây. Ta có nên ra đón họ để giải thích vụ hiểu lầm này không? Ta chẳng có tội gì mà bị họ cho ngựa xéo gầy chân thành trọng thương. Nếu không nói rõ cho họ biết, há chẳng oan uổng lắm ru?

Nhưng ít lâu nay chàng chịu đau khổ đã nhiều, bị người khinh khi cũng lắm. Mỗi khi gặp tai họa, chàng chỉ than thân trách phận.

Rồi chàng tự nhủ:

– Đời ta tiền định gặp toàn chuyện oan khuất. Ta đã chịu đựng nhiều rồi thì có bị họ bắt chịu thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

Tiếng nhạc ngựa mỗi lúc một gần. Dịch Vân quay mặt vào tường, không muống chạm trán Linh Kiếm song hiệp.

Giữa lúc ấy đột nhiên có người vỗ vai chàng cười nói:

– Tiểu sư phụ! Tiểu sư phụ gây nên nhiều chuyện hay quá! Thái gia mời sư phụ đi!

Dịch Vân giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy bốn tên công sai. Hai tên đi trước cầm thước sắt và dây lòi tói. Hai tên đi sau tay cầm đơn đao, vẻ mặt nghiêm trọng ra chiều giới bị.

Dịch Vân bật tiếng la:

– Trời ơi!

Chàng đứng dậy, tiện tay chụp lấy đĩa thịt trên bàn liệng vào gã công sai mé tả.

Tiếp theo chàng đưa khuỷu tay hất bàn lên cho cơm canh đổ cả vào tên công sai thứ hai.

Chàng nghĩ bụng:

– Bọn công sai ở phủ Giang Lăng đã rượt tới nơi. Nếu ta bị bọn chúng bắt đem đi, lọt vào tay Lăng Thoái Tư thì liệu còn sống được chăng?

Hai tên công sai bị Địch Vân đổ cơm canh nóng vào người một cách đột ngột, vội lùi lại phía sau.

Địch Vân cướp đường chạy đi. Nhưng chân vừa cất bước, đã loạng choạng người đi suýt nữa té nhào.

Nguyên trong lúc hoảng hốt, chàng quên mất mình đã bị gãy giò chân bên trái.

Tên công sai thứ ba liền thừa cơ vung dao chém tới.

Địch Vân tuy mất võ công, những đối phó với bọn công sai bị thịt hầy còn dư lực. Chàng chụp lấy cổ tay hấn bóp mạnh một cái, lập tức đoạt được đơn đao.

Bốn tên công sai thấy trong tay chàng đã cầm binh khí khi nào còn dám tới gần, chỉ lớn tiếng kêu réo.

Một tên hô:

– Tên thái hoa dâm tăng toan hại người!

Tên khác la:

– Huyết đao ác tăng lại can phạm án tích.

Tên nữa reo:

– Dâm tăng cường gian hạ sát tiểu thư nhà quan hiện ở đây rồi.

Mọi người trong thị trấn nghe chúng kêu la tới tấp chạy đến, nhưng thấy Địch Vân mặt đầy máu me, khắp người bị thương, hình trạng rất khủng khiếp, ai nấy chỉ đứng đằng xa mà nhìn, không dám đến gần.

Địch Vân nghe bọn công sai la lối om sòm, tự hỏi:

– Chẳng lẽ phủ Giang Lăng phái người tróc nã đích danh ta?

Chàng lớn tiếng quát:

– Sao các người lại ăn nói hồ đồ? Ai là thái hoa dâm tăng?

Tiếng nhạc loảng xoảng, leng keng vang lên. Một con ngựa vàng một con ngựa trắng song song đi tới.

Linh Kiếm song hiệp ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống đã coi rõ mọi sự.

Hai người ngó thấy Dịch Vân không khỏi sửng sốt vì nhận ra nét mặt rất quen thuộc, lập tức hiểu ngay là Huyết đao ác tăng đã cải trang để che dấu bản tướng.

Lại nghe một tên công sai hỏi:

– Đại sư phụ! Đại sư phụ đã hưởng phong lưu khoái lạc, cái đó không quan hệ lắm, nhưng tại sao sau khi bẻ hoa rồi còn vung đao chém chết con nhà người ta?

Một tên công sai nói tiếp:

– Đã là trang hảo hán thì mình làm mình chịu. Đại sư phụ hãy theo bọn ta lên huyện để quan trên xử đoán.

Một tên công sai khác nói:

– Đại sư phụ mua áo mua mũ cải trang đã bị anh em trông thấy rồi. Bữa nay đại sư phụ không trốn thoát được đâu, nên ngoan ngoãn chịu trói đi là hơn.

Dịch Vân tức giận quát:

– Các người đừng nói nhăng nói càn, đổ oan cho người ngay.

Một tên công sai nói:

– Vụ này quyết không oan uổng rồi. Tối hôm ấy đại sư phụ vào trong phủ Lý Cử nhân, cưỡng gian rồi hạ sát hai vị Lý tiểu thư. Trong trông thấy rõ ràng. Đúng là mặt mũi kia, không còn sai được nữa. Đại sư phụ có chối cãi cũng vô ích.

o O o